

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 322/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie II K 173/18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzut obrazy prawa materialnego:</p> <p>- art. 4 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i uznanie przez Sąd I instancji, iż oskarżony popełnił przestępstwo określone w art. 209 § 1 i § 1a k.k. w brzmieniu określonym ustawą zmieniającą Kodeks karny z dnia 23 marca 2017r., która weszła w życie w dniu 31 maja 2017r. - w zakresie przypisanego zarzutu od 19 grudnia 2013r. do 30 maja 2017r., w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>sytuacji gdy opis czynu sprzed w/ w nowelizacji jest względniejszy dla T. B., albowiem oskarżony nie wypełnił znamion czynu nie alimentacji sprzed nowelizacji,</p> <p>- art. 115 § 2 k.k. poprzez ustalenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jak znacznego w sytuacji, gdy kwantyfikatory owego stopnia na kanwie niniejszej sprawy (okoliczności popelnienia czynu, postac zamiaru, motywacja sprawcy) uzasadniały zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania, o jakiej mowa w art. 66 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Co do zarzutu związanego z obrazą art. 4 § 1 k.k.: apelant zajął stanowisko, że oskarżony T. B. (2) nie wypełnił swoim zachowaniem</p>			

przestępstwa nie
alimentacji w
brzmieniu
określonym w art.
209 § 1 k.k. – sprzed
jego nowelizacji,
jaka weszła w życie
od dnia maja 2017r.,
albowiem nie naraził
swoich dzieci na
niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych,
a ponadto nie
uchylał się od
płacenia alimentacji,
a jedynie płacił taką
ich wysokość, jaką
mógł realnie na
ten cel przeznaczyć.
Niezależnie od oceny
tego, czy zachowanie
oskarżonego
stanowiło „uchylenie
się” w rozumieniu
wskazano powyżej
przepisu oraz czy
występowało
narażenie
pokrzywdzonych na
niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych (o
czym będzie mowa
poniżej, przy ocenie
zarzutu błędu w
ustaleniach
faktycznych), sąd
odwoławczy zwazył,
iż argumentacja
obrońcy w kwestii
obrazy art. 4 § 1
k.k. nie zasługuje
na uwzględnienie z
innych,
podstawowych
przyczyn. Otóż
przepis ten ma

zastosowanie do takich sytuacji, gdy w chwili popełnienia przestępstwa obowiązuje inna ustawa, aniżeli w chwili wyrokowania. Dopiero wówczas ustawodawca nakazał, by wbrew ogólnej ogólnej nakazującej stosowanie ustawy „nowej”, sięgac po ustawę „starą”. Tymczasem w przedmiotowej sprawie w ogóle nie występuje sytuacja, o jakiej mowa w art. 4 § 1 k.k. Przestępstwo nie alimentacji jest przestępstwem ciągłym, a za datę jego popełnienia (istotną dla kwestii przedawnienia, recydywy etc.) należy uważać ostatni dzień przestępczych działań sprawcy, które z odnie z ustaleniami faktycznymi trwały do dnia 4 grudnia 2017r. Tak więc w dacie zakończenia popełniania czynu obowiązywała ta sama usawa (art. 209 k.k.) , jak w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy (oraz Okręgowy). Potwierdzeniem tego stanowiska może być przykładowo wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2019 r. wydany w sprawie IV KK 267/18, w którym czytamy „1. Czasem popełnienia przestępstwa ciągłego jest okres obejmujący wszystkie, aż do ostatniego, powtarzające się zachowania, wobec czego skutki prawne, np. początek biegu przedawnienia, należy liczyć od ostatniego zachowania wchodzącego w jego skład. Innymi słowy, czas popełnienia przestępstwa ciągłego to ostatni moment działania (lub zaniechania) sprawcy, a więc czas ostatniego ze składających się na to przestępstwo zachowań. 2. W wypadku zmiany ustawy w czasie popełniania czynu ciągłego należy stosować do całości zachowania sprawcy ustawę obowiązującą w czasie zakończenia czynu” (opubl. Legalis Numer 2268114). Nie jest także tak, by zmiana przepisu art. 209 k.k. sygnalizowana przez apelanta spowodowała

depenalizację jakiś
wcześniejszych
zachowań sprawców
tych czynów. W
szczegolności
judykatura zajmuje
już ugruntowane
stanowisko w tej
kwestii, które sąd
odwoławczy
podziela, a zgodnie
z którym na mocy
ustawy z dnia
23 marca 2017
r. dekryminalizacja
nastąpiła jedynie
w odniesieniu do
takich zachowań
sprawców, będących
zobowiązanymi na
podstawie ustawy
do łożenia na
utrzymanie osoby
najbliższej, wobec
których obowiązek
alimentacyjny nie
został określony co
do wysokości w
orzeczeniu sądu,
ugodzie zawartej
przed sądem albo
innym organem lub
inną umową. W
pozostałych
przypadkach, tj.
gdy sprawca uchyla
się od wykonania
wynikającego z
ustawy obowiązku
alimentacyjnego
określonego, co do
wysokości w sposób
wyżej wskazany,
przestępność takich
zachowań nie uległa
zniesieniu. Tak też
jest w sytuacji
T. (...), którego
obowiązek
alimentacyjny

wynika wprost z wyroku wymienionego w opisie przypisanego mu czynu (I C 1314/13).

Co do zarzutu związanego z obrazą art. 115 § 2

k.k.: nie przekonują argumenty skarżącego, co do uzasadnienia dla zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. W przedmiotowej sprawie ustalono okres niealimentacji trwający od 1 maja 2014 do 4 grudnia 2017r. z wyłączeniem lipca i sierpnia 2014r., czyli ponad 3 i pół roku, niealimentacja dotyczyła trojga dzieci, oskarżony wyczerpał dyspozycje dwóch przepisów prawa karnego materialnego, a postawa jaką prezentował w sprawie – chodzi głównie o brak jej zmiany w kwestii np. poszukiwania pracy, nawet pomimo trwającego postępowania sądowego - nie daje podstaw, by przyjąć, że pomimo

<p>warnukowego umorzenia postępowania sprawca nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem. Tym samym, nawet dostrzegając pozytywne aspekty zachowania oskarżonego względem dzieci (utrzymywanie kontaktu, spotykanie się, kupowanie niekiedy prezentów, pomoc w dowozie do lekarza), ogół okoliczności towarzyszących przedmiotowemu czynowi, nie uzasadniał skorzystanie z instytucji, jaką przewiduje przepis art. 66 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego, względnie o warunkowe umorzenie wobec niego postępowania karnego na okres 2 lat próby ze zobowiązaniem do wykonywania obowiązku łóżenia na dzieci,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.			
<p>Apelacja w zakresie podniesionych zarzutów obraży prawa materialnego okazała się niezasadna.</p> <p>Ostateczny wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego także okazał się niezasadny, choć z powodów wskazanych w punkcie 5.2.1. doszło do częściowej zmiany wyroku tj. w zakresie czasookresu przypisanego przestępstwa.</p>			
3.2.	<p>Zarzut obraży przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia,</p> <p>dotyczący art. 7 k.p.k., i art. 410 k.p.k. poprzez:</p> <p>- dowolną ocenę zebranego w sprawie materiały dowodowego, dokonana z naruszeniem zasad wymienionych w art. 7 k.p.k., prowadzącą do mylnego przyjęcia, iż T. B. (2) naraził swoje dzieci J., Z. i B. B. na niemożność zapokojenia podstawowych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

potrzeb życiowych, gdy takie ustalenie pozostaje w sprzeczności z treścią wyjaśnień oskarżonego, a także treścią zeznań J. B. (1), Z. B., A. F. i P. B., z których płynie wniosek, iż podstawowe potrzeby życiowe dzieci oskarżonego były zaspokojone:

- błędne ustalenie, iż w chwili rozpoczęcia problemów finansowych oskarżony winien zrezygnować z prowadzenia działalności gospodarczej i znaleźć zatrudnienie na etacie, by móc alimentować (przynajmniej częściowo) dzieci, w sytuacji, gdy wobec oskarżonego toczyło się szereg postępowań egzekucyjnych i uzyskiwane wynagrodzenie byłoby zajęte w ich toku; oraz, że uchylał się od płacenia alimentów,

- brak uwzględnienia tego, iż oskarżony spotykał się w dzieci i od czas do czasu kupował im prezenty (zakupował obiady, zabierał do kina, dowoził do lekarzy), a co wynika

	z zeznań J. B. (1), Z. B., A. F. i P. B..		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji nie naruszył w żaden sposób wskazanych przepisów postępowania. Zgromadzone w sprawie dowody, zostały ocenione w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia i jako takie w pełni korzystają z ochrony, jaką daje przepis art. 7 k.p.k. Przy tym, tak właśnie kompleksowo i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy dał pełne podstawy do dokonanych następnie ustaleń faktycznych tj. tego, iż zachowanie oskarżonego stanowiło przestępstwo niealimentacji. Sąd zasadnie dał wiarę zarówno częściowo wyjaśnieniom oskarżonego (mimo, iż ten werbalnie			

nie przyznawał się do przestępstwa), jak i zeznaniom świadków J. B. (1), Z. B., A. F. i P. B.. Pisemne uzasadnienie wydanego orzeczenia dostatecznie przekonująco wskazuje, iż zeznania J. B. (1), Z. B., A. F. i P. B. korespondują z tym, co w kwestii kontaktów oskarżonego z dziećmi, a także kupowania im wówczas prezentów, przekazywał sam oskarżony. Fakt, iż T. B. (2) utrzymywał kontakt w dziećmi co 2-3 tygodnie i starał się wówczas kupować im prezenty był w istocie bezsporny. Wymienieni jednak przez apelanta świadkowie (najbliżsi członkowie rodziny oskarżonego) nie mieli wiedzy, co do tego, czy oskarżony płacił byłej żonie należne alimenty i w jakiej dokładnie wysokości, a ponato kto faktycznie przez okres czasu 2014-2017 r. utrzymywał dzieci. W/w nie mieli także wiedzy, co do tego, jakie dokładnie sumy

oskarżony przesyłał dzieciom pracując za granicą, ani też, jak dokładnie wyglądało zadłużenie oskarżonego, czy możliwość ściągania alimentów przez komornika (kwestia uprzywilejowania niektórych wierzycieli).

Sąd odwoławczy zważył, iż apelant podnosząc zarzut nieprawidłowej, bo dowolnej oceny materiału dowodowego, łączy go nie tyle z zarzutem błędnej oceny jakiegoś konkretnego źródła dowodowego, ale z niewłaściwym ustaleniem faktycznym w kwestii „uchylania się” w rozumieniu art. 209 k.k. Nie wskazuje jednak, na czym miałyby polegać błędna ocena jakiegoś konkretnego dowodu, dokonana przez sąd meriti. Już więc choćby z tego powodu jego argumenty, co do obrazy art. 7 k.p.k., są nie do uwzględnienia. Wydaje się także, że apelant wcale nie neguje oceny zeznań matki dzieci J. B. (1), podnosząc, iż także z jej

wypowiedzi wynika, że oskrżony nie tylko wysyłał bylej żonie pieniądze, interesował się dziećmi i pomagał jej w ich wychowywaniu, ale także świadek podała, że dzieciom niczego nie brakuje, „mają jedzenie i ubranie, a lodówka nigdy nie jest pusta”, a co więcej, świadek przyznała także, iż stara się odkładać pieniądze uzyskiwanie z programu 500+ na lokatę dla dzieci. Tym samym skarżący nie kwestionuje tego najbardziej istotnego w sprawie osobowego źródła dowodowego.

Wniosek

o zmianę orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Apelacja w zakresie podniesionego zarzutu obrazy prawa procesowego okazała się

<p>niezasadna. Ostateczny wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego także okazał się niezasadny, choć z powodów wskazanych w punkcie 5.2.1. doszło do częściowej zmiany wyroku tj. w zakresie czasookresu przypisanego przestępstwa.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, będących wynikiem wyżej wymienionych uchybień procesowych, a polegający na mylnym przyjęciu, że oskarżony T. B. (2) dopuścił się zarzucanego mu czynu nie alimentacji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie sposób zgodzić się z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego</p>			

wyroku, mającego wpływ na jego treść, albowiem sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił. Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do kwestionowania stanowiska, które przyjął sąd I instancji, a powinien wskazywać nieprawidłowości, jakich miał dopuścić się Sąd w swoim rozumowaniu co do oceny okoliczności sprawy. Sama bowiem możliwość

przeciwstawienia
poczynionym przez
Sąd ustaleniom
odmiennego punktu
widzenia, nie
stanowi
uzasadnienia
stwierdzenia, iż Sąd
dopuścił się błędów
w ustaleniach
faktycznych.

Wydaje się, iż
w przedmiotowej
sprawie obrońca
zarzut ustaleń łączył
z niewłaściwą oceną
wyjasnień T. B.,
w których negował
swoje sprawstwo i
ostatecznym
wnioskowi, jakie z
prawidłowo
ocenionych
pozostałych źródeł
dowodowych
wyprowadził sąd
meriti. Tymczasem,
co we wcześniejszej
części niniejszego
uzasadnienia
uargumentowano,
nie budzi zastrzeżeń
dokonana ocena
materiału
dowodowego i
uwzględnienie ich
całokształtu przy
wydaniu
orzeczenia. Jak także
niezwykle zwięźle
i trafnie wskazuje
Sąd Apelacyjny
w Warszawie w
wyroku z dnia
30 lipca 2015
r., sygn. II AKa
171/15, jeżeli Sąd
nie naruszył żadnego
z przepisów ze

sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (Legalis Numer 1337292).

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia w zakresie stanu faktycznego (co do okresu czasu od 1 maja 2014r.) są w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe i nie wykazują cech jakiegokolwiek błędu. Nie stanowią także jakiegokolwiek nieuprawnionego uzurpowania sobie bezzasadnej oceny wysokości zadłużenia finansowego firmy oskarżonego i jego wpływu na realne możliwości zarobkowe T. B.. Nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżony winien uiszczać alimenty na rzecz swoich trojga dzieci, co wynika nie tylko z ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy, lecz także z wyroku Sądu Okręgowego w P. T.. I C 1314/13. Ich wysokość pozostawała niezmienna od czasu wydania powyższego orzeczenia i wynosiła łącznie kwotę 1.000 złotych

miesięcznie, co przy uwzględnieniu, że uprawnionymi do alimentów była trójka nastolatków (aktualnie jedno z dzieci jest już dorosłe) sprawia, że tak określona ich wysokość jest bardzo niewielka - w porównaniu do kwoty mogącej realnie zaspakajać podstawowe potrzeby życiowe trójki osób w takim wieku. Powyższy wniosek nasuwa się jako oczywisty, a wynika on z życiowego doświadczenia.

Oskarżony popadł w finansowe kłopoty w trakcie prowadzonej działalności gospodarczej i z tego powodu prowadzono (i prowadzi się nadal) przeciwko niemu liczne postępowania egzekucyjne. Nigdy jednak oskarżony nie zgłosił upadłości konsumenckiej (dopiero rozważa powyższe), ani nie podjął zatrudnienia "na etapie", co czy to otwierałoby mu drogę do zarejestrowania się jako poszukujący pracy w PUP i możliwości otrzymania zatrudnienia dla osoby bezrobotnej,

czy umożliwiło
choćby częściowe
prowadzenie
skutecznej
egzekucji. Jak
wyjaśnił oskarżony:
starał się on
podejmować różne
zatrudnienia,
głównie były to
krótkotrwałe, bo
w ramach tzw.
samozatrudnienia
(gdzie musiał
rezygnować z pracy),
a także pracował
za granicą; musiał
jednak – jak
podał dalej T. B. -
sam się utrzymywać,
więc przekazywał
matce dzieci tyle
pieniędzy, ile mógł
w danym momencie.
Dopiero składając
wyjaśnienia przed
sądem rejonowym
w/w zaczął
rozważać, iż
powinien jednak
zmienić dotychczas
podejmowany status
zatrudnienia i
sposób jego
poszukiwania.

Nie ma racji
skarżący, gdy
wywodzi, że w
tej sytuacji nie
można przypisać
oskarżonemu
znamienia
“uchylania się” w
rozumieniu art. 209
k.k. - co niewątpliwie
wymaga
negatywnego
nastawienia do
istniejącego

obowiązku łożenia na dzieci. Słusznie wywodzi sąd rejonowy, że w sytuacji, gdy poszukiwanetylko w taki sposób i podejmowane dotychczas oraz przez wiele lat zatrudnienie, nie wystarczało na zaspokojenie obowiązku alimentacyjnego, oskarżony winien podjąć wszelkie działania dla jego wypełnienia, w tym zmienić rodzaj zatrudnienia, przekwalifikować się, podjąć się zajęcia dodatkowego itp. Oskarżony jest młodym i zdrowym mężczyzną zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej, co więcej posiada wykształcenie, co tym bardziej powoduje, iż winien mieć lepszą możliwość "poruszania się" po rynku pracy. Sąd odwoławczy zważył, iż już samo podejście oskarżonego do obowiązku alimentacyjnego było ze wszelkich miar niewłaściwe - otoż wnioskuje on: dawał na dzieci tyle, ile mógł - bo z tego co zarobił musiał się sam najpierw z utrzymać

(wynająć mieszkanie itp). Tymczasem w/w winien w pierwszej kolejności zaspokajać potrzeby dzieci – w tym wypadku poprzez zapłatę alimentów, a dopiero w drugiej zastanawiać się – ile mu zostało i na co mu to wystarcza (wynajęcie pokoju?). Jeśli z uzyskiwanego wynagrodzenia z tytułu podejmowanych prac w ramach samozatrudnienia oskarżonemu nie starczało na tak niewysokie alimenty na trójkę własnych dzieci, to winien w pierwszej kolejności poszukiwać nowego zatrudnienia i zmienić je dostosowując do obowiązku nań spoczywającego. Winien przy tym podjąć wszelkie możliwe drogi do jego wypełnienia, także poprzez podejmowanie ewentualnie zatrudnienia dodatkowego, dorywczego, pracy sezonowej, nocnej czy pracy fizycznej dla niewykwalifikowanego pracownika - nawet jeśli, takie zatrudnienie nie byłoby zgodne z jego oczekiwaniami

czy posiadanym
wykształceniem.

Oskarżony
tymczasem
przerzucił ciężar
utrzymywania
swoich trojga dzieci
na inne osoby:
matkę, dziadków i
Państwo – gdzie
ani dziadkowie, ani
Państwo nie są
w żaden sposób
zobowiązani do ich
utrzymywania. Jak
twierdzi oskarżony,
nie podejmował
zwykłego
zatrudnienia (“na
etapie”), bo
komornik mógłby
wówczas zająć
uzyskiwane
wynagrodzenie, a
suma wolna od
zajęcia byłaby dla
niego
niewustarczająca.

Tymczasem zgodnie
z prawem istnieje
lista
uprzywilejowanych
wierzytelności, do
których należą
alimnty i te
byłyby zaspokajane
w pierwszej
koleności. Okres
niealimntacji jest
kilkuletni, co
powoduje, iż nie
przekonują wnioski
skarżacego, jakoby
oskarżony nie miał
świadomości, że
podejmowane
dotychczas działania
związane z
zatrudnieniem (a
dokładnie z

samozatrudnieniem,
zmienianym
najczęściej po
okresie 3 miesięcy)
nie przynoszą
oczekiwanych
rezultatów i należy
je niezwłocznie
zmienić.

Dzieci oskarżonego
istotnie miały co
jeść, a lodówka
mogła być pełna (jak
zeznanje J. B.), ale
jedynie dzięki temu,
iż de facto w dużej
mierze dzieci były
utrzymywane przez
dziadków. Chodzi tu
przede wszystkim
o to, iż J.
B. (1) mieszka z
dziećmi w domu
razem ze swoimi
rodzicami, gdzie
jedynie dokłada się
im do mediów.
Kwestia natomiast
wszelkich innych
obciążeń: opału,
podatków od
nieruchomości,
opłat związanych
z mieszkaniem tj.
remontów,
wyposażenia etc.
pozostaje po ich
stronie. Razem z
dziadkami prowadzi
także wspólne
gopodastrwo
dokmowe (wspólne
posiłki). Co więcej,
w utrzymywaniu
dzieci oskarżonego
pomaga gmina i
państwo – chodzi
tu o dodatki
500+, 300+, dojazdy

dla dzieci (bilety zagwarantowane przez gminę), zasiłek rodzinny, poza nimi oczywiście następuje wypłata alimentów z funduszu alimentacyjnego. Bez wsparcia ze strony dziadków i szeroko rozumianej pomocy społecznej matka dzieci, zarabiająca "mimumum krajowe" (jako sprzątaczką), czy jedynie poszukująca pracy (a tak wyglądała jej sytuacja związana z zatrudnieniem w badanym okresie czasu), nie byłaby w stanie sama zasposkoić najbardziej nawet podstawowych potrzeb życiowych swojej trójki dorastających dzieci. Nie ma racji obrońca wywodząc, iż skoro dzieci miały gdzie mieszkać i co jeść, a matka nawet zdołała odkładać jakieś pieniądze z zasiłku 500+ na przyszłość (lokata na koncie w bliżej nieustalonej wysokości), to nie możemy już mieć do czynienia z przestępstwem niealimentacji. Zaspokajanie potrzeb życiowych uprawnionego przez

osoby trzecie do tego niezobowiązane, a nawet współzobowiązane, nie wyłącza ustawowych znamion występku określonego w dawnym art. 209 KK, zaś obecnie w art. 209 § 1a KK – tak przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2019 r. wydane w sprawie IV KS 35/18 (opubl. Legalis Numer 1871069. Już także na gruncie Kodeksu karnego z 1969 r., który penalizował przedmiotowy występki w art. 186 k.k., przyjmowano, że: Skoro przestępstwo niealimentacji polega na narażeniu osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to nie usuwa skutków przestępstwa fakt, iż potrzeby te są zaspokajane przez inne osoby, także współzobowiązane (zob. uchwałę pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, z. 7 - 8, poz. 86; wyrok SN z dnia 27 marca 1987

r., V KRN 54/87, OSNPG 1987, z. 8, poz. 103; z nowszego orzecznictwa wyrok SA we Wrocławiu z dnia 16 marca 2016 r., II Aka 7/16). Przepięstwo polega bowiem na narażeniu, a takowe występuje także wtedy, gdy to dobre serce innych osób (np. dziadków) pozwala, by potrzeby uprawnionego były zaspokajane.

Reasumując: nie jest tak, jak twierdzi obrońca, iż błędnie ustalono uchylanie się oskarżonego od alimentów, bo przecież przeznaczał na ten cel tyle, ile mógł. Wbrew temu - prawidłowo ustalono, iż oskarżony przeznaczał na ten cel tyle, ile sam w danym momencie zdecydował wedle własnych potrzeb i decyzji, a przez okres kilku lat: od 1 maja 2014r. do 4 grudnia 2017r. - było to zaledwie kilka spradycznych i niewielkich wpłat, przy czym przez cały ten okres nie starał się zmienić statusu własnego samozatrudnienia, ani nie starał się podjąć żadnego zatrudnienia

dodatkowego, ostatecznie także poniżej własnego wykształcenia. Taka natomiast postawa, prezentowana ciągiem przez okres kilku lat, świadczy o braku realnej woli w wypełnianiu abowiązku alimentacyjnego i o uchylaniu się od jego wypełnienia w rozumieniu przepisu art. 209 k.k. Fakt, iż oskarżony spotyka się z dziećmi, ma z nimi kontakt, a także kupuje czasem prezenty, czy stara się pomagać w ich faktycznym ich wychowywaniu (dowóz do lekarza), to okoliczności łagodzące dla T. B., ale nie ekskulpujące go od popełnienia zarzucanego czynu.

Wniosek

o zmianę orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Apelacja w zakresie podniesionego zarzutu błędu w

<p>ustaleniach faktycznych okazała się niezasadna. Ostateczny wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego także okazał się niezasadny, choć z powodów wskazanych w punkcie 5.2.1. doszło do częściowej zmiany wyroku tj. w zakresie czasookresu przypisanego przestępstwa.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<p>kwestia winy i sprawstwa oskarżonego, co do czasookresu czynu od 1 maja 2014r., z wyłączeniem lipca i sieronia 2014r., wysokość kary,</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wniesiona apelacja okazała się niezasadna w zakresie wniosku o uniewinnienie oskarżonego. Ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa oskarżonego, co do nie alimentacji trwającej od 1 maja 2014r., z wyłączeniem lipca i sieronia 2014r., są ze wszzech miar właściwe. Poprawnie oceniono stopien społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego. Orzeczona kara, nawet przy dokonanej zmianie opisu czynu przypisanego ostatecznie T. B. przez sąd odwoławczy, nie nosila cech rażącej niewspółmierności i z tego powodu nie doszło do jej zmiany.</p>	

<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>kwestia ustaleń, co do braku sprawstwa oskarżonego za okres od 19 grudnia 2013r. do 30 kwietnia 2014r. (grudzień- kwiecień) oraz od 1 lipca 2014r. do 31 sierpnia 2014r. (lipiec-sierpień);</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>W ocenie sądu okręgowego, choć poprawne są ustalenia sądu I instancji w zakresie tego, kiedy i i jaką sumę oskarżony przekazał na poczet alimentów w okresie wyznaczonym ramami aktu oskarżenia, to sąd ten nie wyciągał właściwych wniosków w zakresie braku wyczerpania przez T. B. znamion przestępstwa nie alimentacji (art. 209 § 1 i 1a k.k.) w okresie czasu od 19 grudnia 2013r. do końca kwietnia 2014r. oraz w lipcu i sierpniu 2014r. Ustalono</p>		

poprawnie, iż łączna wysokość miesięcznych alimentów, jaką winien uiścić T. B. na trójkę swoich dzieci to 1.000 zł. i taką też sumę w/w wpłacił komornikowi (wpłynęła ona do komornika) w miesiącach: styczeń, marzec i kwiecień 2014r. Także w grudniu 2013r. miała miejsce wpłata kwoty 1.000 złotych – co potwierdza kopia potwierdzenia wpłaty z k.81 akt (wpłata z dnia 13 grudnia 2013r.). Tym samym uznano, iż w okresie czasu od 19 grudnia 2013r. (początkowa data zarzuczonego czynu zawarta w akcie oskarżenia) do 1 maja 2014. nie sposób jest twierdzić, by oskarżony uchylał się od uiszczania należnych alimentów (brak podtaw do zastosowania art. 209 § 1 k.k. i art. 209 § 1a k.k.) - w okresie tym bowiem, oskarżony niemal w 100 % wypełniał swój obowiązek alimentacyjny wobec dzieci. Po dacie 1 maja 2014r. następują 2 miesiące przerwy w wykonywaniu zobowiązań

alimentacyjnych, w sytuacji, gdy miesiące wiosenne i wakacyjne (maj i czerwiec), to okres zatrudnienia sezonowego, co znacznie sprzyja uzyskiwaniu dodatkowych dochodów.

Następne wpłaty alimentów dokonane przez T. B. dotyczą lipca i sierpnia 2014r. i również są to wpłaty dwukrotnie po 1000 zł.(całość należnych alimentów).

Powyższe uzasadnia więc dokonaną przez sąd odwoławczy zmianę wyroku w zakresie nowego opisu czynu przypisanego T. B. i przyjęcie, iż został on popełniony w okresie od 1 maja 2014r. do 30 czerwca 2014r. oraz od 1 września 2014r. do 4 grudnia 2017r.

Następne wpłaty ze strony T. B. dotyczą dopiero czerwca i lipca 2016r. i stanowią niewielkie kwoty (300 zł. i 500 zł.), niewielkie kwoty rzędu ok. 100 euro oskarżony przesyłał także kilkakrotnie matce dzieci, kiedy pracował za granicą (okres od około października-listopada 2014r.

<p>do marca-kwtnia 2015r.). Tym samym łączna ocena okresów nie alimentacji i wysokości powstałych zaległości alimentacyjnych za ten okres (w rozumieniu art. 209 § 1a k.k.) dokonana przez sąd rejonowy, w całości już przekonuje.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt 3	O kosztach postępowania odwoławczego sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. uznając, iż oskarżony, jako osoba zdrowa i zdolna do zatrudnienia jest w sprawie pokryć je w całości - przy		

	uwzględnieniu, iż ich wysokość jest niewielka – łącznie 140 zł.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 19 grudnia 2019 roku w sprawie II K 173/18		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------